

ἤγαγε, καὶ τὰ τοῦ χόρου ἠλάττωσε. * Nomina autem histrionum, quibus ad primas et secundas partes agendas usus est, unus, quantum sciam, commemoravit Auctor Vitae supra citatus; ἐχρήσατο δὲ καὶ ὑποκριτῆ, πρῶτον μὲν Κελάνδρῳ, ἔπειτα δὲ δεύτερον αὐτῷ προσῆψε Μινίσκον τὸν Χαλκιδέα. ubi legendum Κλεάνδρῳ et Μινίσκον. Athen. p. 344. D. Μινίσκος δὲ, ὁ τραγικὸς ὑποκριτῆς, κωμωδεῖται ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Σύρφακι, ὡς ὀψοφάγος, οὕτως· Ὅδὲ μὲν Ἀναγυράσιος ὀρφῶς ἐστὶ σοι, Ταῦθ' ὡς φίλος Μινίσκος ἔσοιθ' ὁ Χαλκιδεύς. B. Καλῶς λέγεις. Locus corruptus. Schweighaeuserus dedit, Ὅν οὗθ' ὁ φίλος Μινίσκος ἔσθαι Χαλκιδεύς. Jacobsius Animadv. p. 191. infelici tentamine corrigit, Ὅν οὐδ' ὁ σιφλὸς Μινίσκος ἔδεθ' ὁ Χαλκιδεύς. ubi non semel contra linguae rationes peccatur. σιφλὸς interpretatur *hel-luo*, sed fallitur; σιφλὸς est *coecus*: vid. Ruhnken. viii Epist. Crit. II. p. 166. Ceterum quum in Platonis fragmento MS. habeat θ' οὗθ' ὡς φίλος Μύννικος ἔσοθ' ὁ Χαλκιδεύς, totum locum sic refingo;

A. Ὅδὲ μὲν Ἀναγυράσιος ὀρφῶς ἐστὶ σοι.

B. Οὐχ, ὦ φίλ', ἀλλὰ Μινίσκος ἔσθ' ὁ Χαλκιδεύς.

A. Καλῶς λέγεις.

Nempe orphus piscis erat σαρκοφάγος καὶ καρχαρόδους, ut ait Aristoteles, citatus ab Athenaeo VII. p. 315. Aquare quum in mensa apponitur, exclamat quidam, *hic non orphus est, sed ipse Myniscus*, adeo dentibus horret.

Sed ad Phrynichum redeamus. Quum Phoenissae ejus in Ol. LXXV. 3. praemio essent cohonestatae, nec,

* Mirum est Boeckhium haec verba interpretatum esse de Choreutarum numero, quorum verus sensus a Tyrwhitto patefactus est ad Aristot. Poet. §. 10. Vid. Mus. Crit. T. II. p. 208.